

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Sokołowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,
w sprawie W.K.,

podejrzanego z art. 190 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 grudnia 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt VI Kz (...),

zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w L.

z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla punkt 1 zaskarżonego postanowienia;

**2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.F. z Kancelarii
Adwokackiej w W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) w
tym 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., postanowieniem z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt II K (...):

1. ustalając, iż podejrzany W.K. dopuścił się tego, że w dniu 24 października 2016 r. w L. groził Ł.P. uszkodzeniem ciała wzbudzając w nim uzasadnioną obawę

- spełnienia groźby, tj. czynu kwalifikowanego z art. 190 § 1 k.k. przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając całkowicie zniesioną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie w sprawie,
2. na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 93c pkt 1 k.k. w zw. z art. 93g § 1 k.k. orzekł umieszczenie W. K. tytułem środka zabezpieczającego w szpitalu psychiatrycznym zamkniętym,
 3. na podstawie art. 99 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.p.k. orzekł wobec podejrzanego W.K. zakaz zbliżania się do Ł.P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i kontaktowania się z nim,
 4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,
 5. obciążył Skarb Państwa kosztami procesu.

Sąd Okręgowy w S. , po rozpoznaniu zażalenia obrońcy W.K., postanowieniem z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt VI Kz (...):

1. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że określony w pkt 3 zakaz orzekł na lat 5;
2. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie;
3. orzekł o kosztach udzielonej z urzędu W. K. pomocy prawnej.

Kasację od postanowienia Sądu Okręgowego w S., na niekorzyść W.K., wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając postanowienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia przyjętego w punkcie 1, zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 99 § 2 k.k. w zw. z art. 99 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k., poprzez zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w L., polegającą na orzeczeniu w stosunku do W.K., na okres 5 lat, zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego Ł. P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i kontaktowania się z nim, tj. zakazu przewidzianego w art. 39 § 2b k.k. pomimo, że zakaz ten został orzeczony przez Sąd I instancji tytułem środka zabezpieczającego, co stosownie do treści przepisu art. 99 § 2 k.k. wykluczało dopuszczalność określenia czasu jego obowiązywania”.

Podnosząc taki zarzut Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w S. w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy w S. dopuścił się rażącej obrazy wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego. Zgodnie z art. 99 § 1 k.k., jeżeli sprawca dopuścił się czynu zabronionego w stanie niepoczytalności określonej w art. 31 § 1, sąd może orzec tytułem środka zabezpieczającego nakaz lub zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2-3 k.k. Wbrew jednak stanowisku Sądu odwoławczego, do określania okresu obowiązywania środków karnych orzekanych w tym trybie, nie ma zastosowania przepis art. 43 § 1 k.k. Jednoznacznie bowiem z przepisu art. 99 § 2 k.k. wynika, że zakazy wymienione w art. 39 pkt 2 -3 k.k., stosowane wobec osób niepoczytalnych tytułem środka zabezpieczającego, orzeka się bez określania czasu ich obowiązywania.

Skoro zatem Sąd odwoławczy orzekł w stosunku do W.K. o obowiązywaniu przez okres lat 5 określonego przez Sąd I instancji zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość mniejszą niż 50 metrów i kontaktowania się z nim, to postąpił wbrew art. 99 § 2 k.k. Konieczne więc było uchylenie punktu 1. zaskarżonego postanowienia, jednakże bez rozstrzygnięcia następczego. Aktualny pozostaje bowiem, orzeczony w sposób prawidłowy przez Sąd Rejonowy w L. w punkcie 3. postanowienia, zakaz zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzonym bez określenia czasu jego trwania.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.

as